

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dydten og Troen ere forenede.

Nr. 9.

Den 1ste Februar 1891.

40de Aargang.

Lydighed til Evangeliet bringer evigt Liv.

„Derpaas kjende vi, at vi elſſe Guds Born, naar vi elſſe Gud og holde hans Bud; thi dette er Kjærlighed til Gud, at vi holde hans Bud; og hans Bud er ikke svære.“ Lydighed er Føjetilighed til Guds aabenhærdede Bud og Love, og det er tillige Betegnelsen og Til-kjendegivelsen af vor Kjærlighed til og Tro paa ham. At Lydighed er nund-gaaelig til Saliggjørelse bevises tydelig af Jesu egne Ord: „Bil du indgaa til Livet, da hold Budene“, og efter: „Sandelig, sandelig siger jeg Eder: dersom Nogen holder mit Ord, skal han ikke se Doden evindeligen.“ Apo-stelen Paulus siger, at Jesus Kristus blev til alle dem, „som adlyde ham, Aarsag til evig Frelſe.“ Lydighed til Guds Love er saaledes af højeste Vig-tighed og en ubetinget Nødvendighed. Det er ikke Enhver, som siger: „Herr, Herr“, der skal indgaa i Himmelrigets Rige, men dem, som gjor Guds Vilje.

At Lydighed til Evangeliets For-dringer, og forsvrigt alle Herrrens Bud og Aabenbaringer, er det eneste gyldige

Bevis for vor Kjærlighed til ham, er tydeligt af Frelserens egne Ord: „hvo, som har mine Befalinger, og holder dem, han er den, som mig elſſe,“ og efter, „dersom I elſſe mig da holder mine Befalinger.“ Nogle antage at Guds Bud og Love ere svære, og at det er en Umulighed at kunne efterleve og opretholde dem; men vi ere under-rettede om, at de ere ikke svære — at de kunne og maa holdes, thi Lydighed til samme er det Bevis paa vor Kjærlighed til Gud, som vor himmelske Fader forlanger af os. Vi ere ogsaa underrettede i den guddommelige Aaben-baring om, at Gud vil dømme Enhver, ikke efter deres mundtlige Bekjendelse, at de tro og elſſe ham, men „efters det som er skrevet i Bøgerne, efter deres Gjerninger“. Altsaa hvor stor Troen end maatte være, vil den, om den ikke vises ved tilsvarende Gjerninger, som Tegn paa Lydighed til Guds Love, blive anset af intet væsentligt Værd, da den intet fast Grundlag har, og vil ikke være til noget Gavn i Livet, hvilket

stadsfæstes ved Apostelens Udtalelse, idet han siger: „Ikke Lovens Hørere ere retsfærdige for Gud, men Lovens Gjørere skalde retsfærdiggjøres.“

Det er modstridende alle Fornuftens og Retsfærdighedens Principer at antage, som mange af Nutidens Religionsforkydere gjøre, at Troen alene vil blive antaget af Gud istedetfor Lydighed til hans evige Love. Den Almægtiges Vilje er tilkjendegivet i de Love, som han har aabenbaret til sine Børn paa Jordens i forskellige Tidsalder, og Lydighed til disse Bud og Love er i Sandhed en ubetinget Nodvendighed for det Folks evige Frelse, til hvilket de gives. At kunne erholde Salighed ved Tro alene — ifolge vor Tids moderne Læresætninger — er derfor mildest talt en Urimelighed; thi ikke et eneste Skriftsted vil indromme denne Ide, nej, den hele Skrift, fra første Mosebog til Johannes Aabenbaring, tale i et Sprog, aldeles modstridende en saadan Lærdom. Hvad siger Herren til sin Ejener Moses? „Og det skal ske, om du flittigen hører paa Herren din Guds Røst, saa at du tage bare paa at gjøre alle hans Bud, da skal Herren din Gud sætte dig højt over alle Folk paa Jordens.“ Hvad siger Salmisten David: „Du har givet dine Bud, for at de noje skulle holdes. Gid mine Beje maatte stadsfæstes, at jeg kan holde dine Skifte; da skal jeg ikke beskammes, naar jeg ser hen til alle dine Bud.“ Hvad siger Bismanden Salomon? „Frugt Gud, og hold hans Bud; thi det bor hvert Menneske at gjøre.“ Hvad siger Jesus, der talede som endnu intet Menneske har talet? „Vil du indgaa til Livet, da hold Budene.“ Hvad siger Apostelen Jakob? Troen er „der som den ikke har Gjerninger, død i sig selv.“ „Et Menneske retsfærdiggjøres ved Gjerninger og ikke ved Tro alene.“

„Hvad Gavn er det mine Brodre, om Nogen siger, at han har Tro, men har ikke Gjerninger? Men den Tro kan frelse ham? Du tror, at Gud er een; du gjør vel; Djævlene tro det ogsaa og skjælve. Men vil du vide o, du forsængelige Menneske, at Troen uden Gjerninger er død.“ Hvad siger Aabenbareren Johannes? „Salige ere de, som gjøre hans Besalinger, paa det de maa faa Adgang til Livsens Træ.“

Bel er det sandt, at Apostelen Paulus siger, at ved Lovens Gjerninger kan intet Kjød blive retsfærdiggjort — at et Menneske ikke bliver retsfærdiggjort ved Lovens Gjerninger — at Mennesket retsfærdiggjøres uden den, og ikke formedelst den; men for alle dem, der omhyggelig undersøge denne Udtalelse, er det klart, at Apostelen her hentydede til de jodiske Love, Anordninger og Skifte, nemlig den mosaiske Husholdnings Forordninger, samt Omstærelsen og Øffringerne. I alle hans øvrige Skrivelser indskærper han Lydighed til Guds Bud og Besalinger. I det ene Tilfælde henviser han til de jodiske Love, som intet have at gjøre med de kristne Hedningestammer; og i det andet Tilfælde til hvad man i den nyere Kristenheds Sprog kalder den moralske Lov, der er bindende for Alle. Med Hensyn til de affkaffede levitiske Love, der vare ejendommelige til Jøderne i Slutningen af den mosaiske Husholdning, siger Hedningernes Apostel: „Bed Lovens Gjerninger kan intet Kjød blive retsfærdiggjort,“ og angaaende hvad man i vore Dage kalder den moralske Lov, siger han, at: „Lovens Gjørere skulle retsfærdiggjøres“. I sit Brev til Menigheden i Corinth hentyder han til baade de levitiske og almindelige Love, og viser det forholdsvis unyttige i de forstnævnte og den væsentlige Vigtighed af de sidstnævnte,

og særlig de Besalinger, som var givne ved Åabenbaring til deres Bejledning og Optugtelse, som Hellige og Jesu Kristi Eftersølgere, idet han siger: „Om-skærelsen er Intet, og Forhuden er Intet, men at bevare Guds Bud.“

Torend Evangeliet blev gjengivet til Jorden i denne Hus holdning ved en Herrens Engel, der blev sendt til Profeten Joseph, var den Fde fremholdt næsten overalt blandt de saakaldte Kristne, at Mennesket er jaa besynderlig organiseret, at det ikke har nogen Magt til at kunne udføre en eneste Handling, som er stillet til at forstasse det vor himmelste Faders Kunst og Bisald; at Menneskene ikke kunne tænke nogen ødel Tanke eller nære nogen god Attræa i deres Bryst, men at alle deres Tanker, Ord og Handlinger ere blotte Tillæg til den allerede ophobede Bhrde af Ondt, som uimodstaelig ville føre dem ned i Elendighedens og Fortvilelsens Egne, endskjont de kunde have nok jaa gode Forsætter.

Flere af de ansorte Skriftsteder synes at være overseede eller tidsidesatte i de forskellige Prædikanters alvorlige Tragten efter at overbevise deres Medmennesker om, at de ere aldeles udhygtige til at gjøre Noget for at opnaa Salighed eller til at holde og esterleve Guds Bud og Love. Det kan være interessant at undersøge dette, og se, om det kan være overensstemmende med det Værens Værdighed, som vi skalde vor Tilbærelse og i hvem vi leve, og rores og ere — den store Grundlægger og Opholder af det umaalelige Univers — at skabe Menneskene og tildele dem overordentlige Kræfter til at gjøre Ondt, fort sagt, sætte dem i en saadan Stilling, som vil gjøre det umuligt for dem at gjøre det Gode, idet de vare usikrede til at esterkomme nogen Besaling — og derefter udgive Love, som

han under stræng Straf fordrer skal adlydes. En saadan Behandling vilde være grusom og uretfærdig, og ikke stemme overens med det Værens Værdighed, som er Ophav til Alt, hvad der er ødelevt og godt — han, som uddeler Retsfærdighed til alle sine Skabninger og belønner ethvert Menneske efter dets Gjerninger. At Mennesket er et Væsen, som er dannet med Evne til at at gjøre Ondt, er visstelig sandt, men det er ligesaa sandt, at det har Evne til at gjøre Godt; men ligesom Gud er Menneskets Ophav, saa er han ogsaa Ophav til og Uddeler af de underfulde Naturgaver, som vi se forenede i Menneskets Organisation. Mennesket er et frit Væsen; derfor vil Gud belonne det, naar det adlyder hans Love eller bortvise det fra sin Nærbaelæse, naar det forsommer at adlyde hans Besalinger. De hellige Skrifter lære os, at de ere velsignede, som holde Guds Bud, og Jesus sagde, da han prædikede for den store Skare: „Den som hører disse mine Ord og gjør efter dem, den vil jeg ligne ved en forstandig Mand, som bygger sit Hus paa en Klippe. Og hver, som hører disse mine Ord og ikke gjør efter dem, skal lignes ved en daarlig Mand, som byggede sit Hus paa Sand“.

Saliggjørelsens Plan kaldes en fuldkommen Lov eller det evige Evangelium. Formedelst Lydhed til Evangeliet kan Menneskestægten blive ophejet og komme i Besiddelse af Troner, Herredommer, Værdigheder og Magt, ja blive bekjendt med det Hoje og Dybe samt erholde en Fylde af Guds Kundskab. O, hvilket ødelevt Maal! Hvilen Saliggjørelse! Hvilen unaalelig Dybde af Kjærlighed har ikke vor himmelske Fader vist sine Born ved at grundlægge en saadan herlig Plan for deres Trelse; de som antage denne Plan tildeler han sin

Helligaand, hvilken sætter dem i Stand til med Glæde at opfylde alle Evangeliets Fordringer, samt bereder dem for Modtagelsen af alle forjættede Besignelser. Endskjøndt Menneskene kunde være nok saa enfoldige med Hensyn til mange andre Ting, vilde de dog kunne forstaa Evangeliet om de soge efter det. Mennesket — Guds kjønneste Skabning — der endnu i sit Ødre bærer Vidnesbyrd om sin ødle Herkomst, er ikke destomindre et faldent Væsen. En af de første Handlinger som det udførte her paa Jordens øste at det havde erholdt sin Handelsfrihed, var at bryde en Lov, som Gud havde givet, og Folgen af denne Overtrædelse var Legemets Død og Forvisning fra Guds Nærværelse.

Naar vi betragte Menneskets Tilstand før Faldet, finder vi, at Jorden fra Begyndelsen var dannet saaledes, at den var et passende Opholdssted for rene, hellige og udodelige Væsener og Alt var stillet for at befordre Menneskets Lykkelighed. Der fandtes intet Rovdyr, ingen giftig Slange, nien Alt var Fred og Harmoni. Ørene vare Menneskene underdanske og glædede sig ligesom dem i deres Skaber. Fuglenes behagelige Kvidren lod gjennem den rene Lust, Markerne prangede med yndige Blomster og en Overslodighed af Frugter, og Jordens forsyellige Frembringelser vare mere end nok til baade at fryde Øjet og tilfredsstille Menneskenes og Ørenes Behov. Adam var den retmæssige Herre over den ganske Skabning; Gud gav ham Eva til Ledsagerinde, ikke blot for et kort Tidsrum, nej, thi deres Forening var ligefaa evigvarende som deres Tilværelse. Bore første Forældre — Adam og Eva — havde Adgang til Kunstabens Kilde, idet de havde Anledning til at famtale med deres himmelske Fader, ja, Alt var, som Skaberen selv udtrykker:

"faare godt". Men en pludselig Forandring fandt Sted — Mennesket faldt, Synden med alle dens Folger kom ind i Verden, og Døden sik Herredomme over Skabningen, dog blev den hellige Forjættelse givet, at Kvindens Sæd skulde jønderknuse Slangens Hoved.

Den Almægtige havde, forend Grundvorden lagdes til denne Jord, lagt en Plan til Skabningens Forlosning, og efter Faldet aabenbarede han denne for sine Born og begünstigede Mænd i Kjødet med det evige Præstedomme, hvilket bemhndigede dem til at forkynde Evangeliet og forvalte dets Ordinancer. Vi kunne faaledes forstaa, at Menneskene ikke selv fastsatte Betingelserne for deres Gjenløsning og tilkommende Op-højelse, da de ikke vare i en faadan Stilling at de kunde gjøre det. For saavidt har Kristenheten ret i sin Paastand, at Mennesket i og for sig selv ikke kunde befrie sig fra sin faldne Stilling; men at paastaa efterat denne Plan var fastsat, at det oversteg dets Evner at opfylde de Betingelser, som ere fastsatte i den, stemmer ikke overens med dens Øjemed ej heller med Guds Retfærdighed, thi vi maa betragte det som en Uretfærdighed at forlange Noget af Menneskene, som Skaberen ikke havde givet dem Evner til at udføre.

Alle Prøver og Gjenvordigheder som Menneskene ere underkastede her i denne jordiske Sfære, vil ikke være bejværlige at imødegaa, og den sidste Hjende — nemlig Doden — vil ikke indjage Frygt eller Skræt i deres Hjerter, som forstaa Saliggjørelsens Plan, og have annammet et urokkeligt Vidnesbyrd om Sandheden. Jesus sagde: „Feg er Øftandelsen og Livet; hvo som tror paa mig, om han end dør, skal han dog leve; og hver den, som lever og tror paa mig, skal ikke do evindeligen.“ Doden vil saaledes for de Retfærdige

kun være en Overgang fra en Ophøjelsesgrad til en anden. Førend Jesus opfoer til sin himmelste Fader, tilintetgjorde han Dødens Magt og bragte Liv og Uforkrænkelighed formedest sit Evangelium; han var i Besiddelse af Dødens Nøgler og ful Opstandelsens og Livets Magt, og de, som adlyde Evangeliet have erholdt den Forjættelse, at de skulle vorde ham lige. Han bad til sin Fader, at de, som troede paa ham maatte blive Et med ham, og dele hans Herlighed. O, hvilken herlig Belønning for den rette Brug af Menneskets Handelsfrihed og Lydighed til Evangeliet — Mennesket bliver efter kronet med Magt, Herredomme og evigt Liv.

Men vil den øvrige Del af Menneskeslægten, som ikke bliver bekjendte med Evangeliet her i Livet blive fordømte? Nej, thi Abenbareren siger, som vi allerede have anført, at alle Mennesker skal blive „dømte efter det som er skrevet i Bøgerne, efter deres Gjerninger“. Ifølge de Lærdomme, som mange af Nutidens Religionsforkydere fremholde, gives der Anledning til at indgaa i Himmelnen naar Menneskene blot paa deres Dødsleje vil bekjende, at de ere bedrovede over deres ugodelige og lastefulde Liv, samt villige til at anerkjende Jesus, som Guds Søn og tilstaa, at de selv ere hjælpeløse Syndere, hvis Frelse alene afhænger af Jesu Blods Fortjeneste; medens de overgive den Menneskejærlige og den, der har ført et moralsk Liv og som har bestrebt sig for at gjøre Godt og at bringe Frejd og Glæde til at fremspire hvor Nød og Glædighed have hersket — til evig Pine, fordi saadanne Personer aldrig kunde bringes til at anerkjende deres urimelige Teorier og Læresætninger for guddommelige.

Apostelen Paulus forklarer paa en meget tydelig Maade de forskjellige

Grader af Herlighed, som Menneskene vil komme til at intage i det Tilkomnende. Han siger: „Men en er de himmelskes Herlighed, en anden de jordiske. En er Solens Glans, en anden Maanens Glans, en anden Stjernernes Glans, thi en Stjerne overgaar den anden i Klærhed. Saaledes er og de Dødes Opstandelse“. Jesus sagde: „I min Faders Hus er der mange Boliger; men dersom det ikke saa var, havde jeg sagt Eder det. Jeg gaar bort at berede Eder et Sted. Og naar jeg er gaaet bort, og faar beredt Eder Sted, kommer jeg igjen, og vil tage Eder til mig, at hvor jeg er, skulde ogsaa J være. Og hvor jeg gaar hen, vide J, og Bejen vide J.“ Og efter: „Da skulle de Retsfærdige skulde som Solen i deres Faders Rige.“ Om vi nu noje overveje disse Udtalesser, vil vi lettelig kunne forstaa, at dersom Menneskene skulde dømmes retsfærdig — „efters deres Gjerninger“ — maa de blive inddelte i forskjellige Grader af Herlighed, af hvilke de Retsfærdiges benævnes i Livet med Solens Glans. O, hvilken herlig Forjættelse venter den Højestes Hellige! Deres Stilling her i Forkænkelighedens Land kan være mindre miøndelsesværdig, men deres Fremtid er fuld af Haab, Forjætter, Herlighed, Ophøjelse og sluttelig et evigt Liv. Hvem kan indskrænke Forloosingens herlige Plan, eller beskrive de Veligheder, som Gud har opbevaret for de Trofaste? Ingen til Fuldkommenhed, „thi vi forstaa i stykkevis og profetere i stykkevis, men naar de Fuldkomne kommer, da skal det, som er i stykkevis affløses“, og da først vil vi tilfulde forstaa Guds altomfattende Plan for Menneskeslægtens Frelse.

Enhver sand Sidste Dages Hellig burde have det ødle Maal for Øje, bestandig at leve i Overensstemmelse

med Herrens Besalinger, thi Guds Love, Bud og Åabenbaringer, der ere givne for vor Bejledning, ville ikke være til noget virkelig Gavn for os, og heller ikke sikre os nogen Besignelse eller Belønning i det tilkommende Liv, undtagen vi vandre i Lydighed til deres Førdringer. Lydighed til Guds Bud medens vi ere her tilhuse i denne jordiske Provestand vil sikre os en sand

Lyksalighed naar vi have fuldendt vor Vandring gjennem Dødens Skyggedal. Lydighed til Guds Love er Menneskets eneste Adgangskort til Himmeriges Rige. Uden det kan Ingen komme til at dvæle i Guds og Lammets Nærværelse; uden det kan ingen bland eller kvinde nogensinde opnaa den Lyksalighed, som er bestemt for de Retsfærdige, — at „er-holde Grens uforviselige Krans“.

Bonnens Nødvendighed.

(Af J. A. H.)

Vi lære af den hellige Skrift at Bonnen er Nøglen til Faderhjertet, og mange uimodsigelige Beviser kunde ci- teres fra den gode Bog Bibelen an- gaaende hvad den Retsfærdiges Bon kan udrette for Herrens Trone. Gud, vor himmelske Fader, holder Magten i sine Hænder; han leder og styrer Menneske-nes Skjæbne, og alt hvad han beslutter at udføre gaa i Øpfyldelse. Endstændt den Almægtige saaledes er i Besiddelse af al Magt, finde vi dog at han er en barmhjærtig og kjærlig Fader, som lytter til sine trofaste Børns Bonner. Den hellige Skrift giver os Beretning om, at Herren lod sig bevæge til at tilgive Israels Børn formedelst Mojsé Bon, saa at de ikke blevet tilintetgjorte for deres Overtrædelser Skuld. Vi finde ogsaa at han har øste lyttet til sine Tjeneres Bonner og befriet dem fra deres Fjender. Alt dette beviser, at Gud er baade mægtig og villig til at beskytte Enhver som anraabe ham om Hjælp og sætter sin Fortrøstning til ham.

Bor dyrebare Frelser, Jesus Kristus, belærer os i sin indholdsrigte Bjerg- prædiken om Bonnets Nødvendighed,

idet han siger: „Beder, saa skal Eder gives; søger, saa skulle I finde; banker saa skal Eder vplades.“ Og blandt de mange Forjættelser som han gav til sine Disciple, og de, som troede paa ham, giver han følgende herlige Lofte: „Sandelig, sandelig siger jeg Eder, at hvadsomhelst I bede Faderen om i mit Navn skal han give Eder; beder, og I skulle faa, at Eders Glæde maa blive fuldkommen.“ Ved en anden Lejlighed siger han: „Alt hvad I be- gjære i Bonnen, tror, at I skulle faa det, saa skal det vederfares Eder. Og naar I staa og bede, forlader, dersom I have Noget imod Nogen, at og Eders Fader, som er i Himmelene maa forlade Eder Eders Overtrædelser“. Han giver os tillige et folgeværdigt Eksempel paa Bonnets Land, under sin haarde Kamp i Gethsemane Have, idet han udbryder: „Fader, vilde du tage denne Kælf fra mig! dog ske ikke min Vilje men din!“ Med en saadan Land skulle vi bede til Gud, og derved vise vor Beredvillig- hed til at underkaste os Herrens Vilje; vi skulle efterkomme de Fornaninger, som Frelseren gav til sine Disciple og de Hellige i Fortiden, og da ville vi

fornemme, ifølge den elskede Discipels Udtalelse, at „hvad vi bede om, det skulle vi annamine af ham; thi vi holde hans Bud, og gjøre det, som er behageligt for ham.“ Det er nødvendigt for Alle, saavel Gamle som Unge, at erindre deres Bonner baade tidligt og sent, og efterkomme Herrens Vilje, saaledes som den er tilkjendegiven ved Profeten Joseph i disse Dage, thi der ved ville de blive bevarede fra Fristrelsens listige Angreb: „Beder altid at G if ikke indledes i Fristelse, at G kunne taale hans Tilkommelses Dag, hvad enten i Liv eller Død.“

Da Jesus gav sine Disciple Undervisning om Bonnen, raadede han dem særlig imod overslodige Ord, ligefom han ogsaa lærte dem at bede i Løndom; han siger: „Bed til din Fader, som er i Løndom, og din Fader, som ser i Løndom, skal betale dig aabenbare.“ Det var i en stille Skov at Joseph Smith ensomt henvendte sig til Gud, da Engelen bragte ham det evige Evangelium, hvilket er bestemt paa at velsigne og frelse Alle, som vil adlyde samme. Det er en uimodsigelig Hjends-gjerning, at Hemmeligheden af den Lykke og Fremgang, der altid har fulgt alle gode og store Mænd i Guds Rige, er, at de have holdt sig nær til Gud i alvorlig og mægtig Bon. Men om Bonnen skal blive antaget hos Gud, maa den være oprigtig og opsendes til

den Almægtige i Tro, med Forventning om, at den vil blive besvaret, „thi det bør den, som kommer frem for Gud, at tro, at han er til, og at han bliver deres Belønner som søger ham.“ Og atter, om vi forvente at erholde hvad vi bede om, maa vi leve saaledes, at vi bestandig kunde nyde vor himmelske Faders Tillid og Velbehag, og han vil ikke tilbageholde Noget som ville være til vor Gavn, om vi vandre i Overensstemmelse med Evangeliets Fordringer. Da ville vi have Krav paa vor Faders Velsignelser, og kunne altid være forvissede om, at han vil give os hvadsomhelst vi bede ham om i Jesu Navn; thi „en Netsærdfids Bon formaar Meget, naar den er alvorlig.“

De Sidste-Dages Hellige have ved mange Bejligheder erfaret at Frelserens Ord ere sande og paalidelige, og kunde med Glæde høre Vidnesbyrd om, at de ved at Herren lever, thi han har ofte tilkjendegivet, at han har hørt de oprigtige Bonner, som have været opsendte til ham baade offentlig og i Løndom. Han har opfyldt de Helliges ødle Ønsker og Begjærlinger, og dersor kunne de med Træghed sætte deres Tillid til ham under alle Livets Omvekslinger, og med Apostelen Johannes udbryste: „Dette er den Fortrostning, som vi have til ham, at dersom vi bede om Noget efter hans Vilje, hører han os.“

Tankesprog. Thi vi vide, at dersoni vort jordiske Hus, denne Hytte nedbrydes, saa have vi en Bygning af Gud, et Hus, som ikke er gjort med Hænder, evigt i Himmelne.

Paulus.

— Hos Folk, der rose sig af altid at have Hjertet paa Tungen, er Mundens sædvanligvis større end Hjertet.

— Enjomhed er for Aanden, hvad Foden er for Mennesket.

Den 1ste Februar 1891.

Helbredelsesgaven.

Man hører undertiden Individer hentyde til Jesu Mission og de kraftige Gjerninger, som han udførte medens han vandrede her paa Jordens, idet de sige: Havde jeg blot levet i Jesu Dage, da skulde jeg vissejlig have antaget Frelserens Lærdomme; thi jeg kunne ikke have undgaaet at tro paa ham, da de Mirakler som han udførte blandt Menneskene vissejlig vilde have overbevist mig om Gud-dommeligheden af hans Mission. Men vi finde, at Folket i de Dage var meget tilbøjelig til at forbøje og paa en eller anden Maade søge at annultere de kraftige Gjerninger, som bare udførte blandt dem af vor Herre og Frelser, og vi kunne derfor ikke forvente, at naar den Paastand gjøres af de Sidste Dages Hellige, at de samme Gaver, Krester og Belsignalser som den Gang eksisterede, ere gjengivne i vor Tid, at Menneskene ville være mere villige til at antage et saadant Bidnesbyrd nu, end de var i Fortiden.

Flere Aarhundreder hengik uden at disse Gaver eksisterede eller blevet omtalte, og af den Aarsag har Traditionen faaet en saadan Overhaand over Menneskene, at det synes meget vanskeligt for dem at tro paa disse overnaturlige Krester. De Sidste-Dages Hellige vilde umuligt have taget den Beslutning af sig selv, at lære om Nødvendigheden af at disse Gaver og Belsignelse skulde følge dem som tro, ligesaa vel i vores Dage som i Fortiden, om de ikke havde modtaget Abenbaring fra det Hoje desangaende, thi der fandtes intet andet Troes-samfund som lært saadanne Principer; det var almindelig antaget, at de varer afskaffede og ikke behøvedes længere. Naar Frelseren vandrede her i denne jordiske Sfære, lært han Menneskene, at dersom de blot kunde tro, skulde de se Herrens Hellighed, og grundet paa dette Princip — Tro — udførte han alle de kraftige Gjerninger, om hvilke vi have Beretning. Kvinden, som havde haft Blodflod i tolv Aar, sagde: „Om jeg kun kan røre ved hans Klæder, da bliver jeg frelst.“ Jesus vendte sig om til hende og sagde: „Datter! din Tro har frelst dig; gå bort med Fred og vær helbredet fra din Plage.“ Da Jesus kom over til Genezarets Land og gif gjennem deres Steder og Landsbyer, var Folkets Tro paa ham saa stor, at de bragte deres Syge frem og lagde dem „paa Torvene, og bade ham, at de maaatte kun røre ved Sømmen paa hans Klædebon; og alle de, som rørte ved ham, blev helbredte“. Den blinde Bartimæus anraabte Herren om Barmhjærtighed, og Jesus sagde til ham: „Gå bort, din Tro har frelst dig.“ Og straks blev han „seende og fulgte Jesus paa Vejen“. Da Jesus berørte de to blinde Mænds Øjne, som kom ind i Huset, hvor han var, sagde han til dem: „Eder se efter Eders Tro.“

Det er almindeligt antaget blandt Kristenheten, at den fornemste Hensigt med de forsyjellige Mirakler eller Gaver i Jesu Dage var at bortrydde VanTro. Men at dette ikke var Tilfældet bevises af den Kjendsgjerning, at naar Jesus kom til sit eget Land, gjorde han „ikke mange kraftige Gjerninger formedelst deres VanTro“. Ifølge Nutidens Anskuelser skulle han have udført større Gjerninger

der, end paa noget andet Sted; thi dersom de anse Tegn for at være til de Vantros Overbevisning, saa skulle Tegnene være større, jo større Vantroen var. Dette beviser meget tydeligt det Faktum, at Helbredelsesgaven blev tilkjendegivet formedelst Tro.

Bar Jesus Kristus den eneste som var i Besiddelse af denne Magt, at helbrede de Syge? Nej, thi vi ere underrettede om, at naar han kaldte sine tolv Apostle og gav dem Myndighed til at forvalte Evangeliets Ordinancer, gav han dem tillige „Magt over de urene Aander, at uddrive dem og at helbrede al Sygdom og al Skræbelighed,” og naar han befolkede de halvfjerdinstyve Disciple gav han ogsaa dem den samme Magt, idet han siger: „Og hvor J komme ind i en Stad, og de annamme Eder, da æder hvad Eder foresættes; og helbreder de Syge, som deri ere, og siger dem: Guds Rige er kommet nær Eder.“ Disse af Herren bemyndigede Mænd vandrede saaledes omkring, to og to, fra Sted til Sted; de prædikede Omvendelsens Evangelium, „dreve mange Djævle ud, og salvede mange Syge med Olje og helbredte dem.“ Efter at Kristus havde fuldendt sin Mission paa denne Jord, og havde været hos sin himmelske Fader og blevet kronet med al Magt i Himmelten og paa Jordten,aabenbarer han sig for de forsamlede Apostle, og giver dem følgende Besaling: „Gaar bort i al Verden og prædiker Evangelium for al Skabningen“, og idet han omtaler Tegnene, der skulle følge dem, tilføjer han: „paa de Syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes.“ Hvilk en nydelig Forjættelse var her ikke givet Apostlene, og hvilken herlig Belsignelse er ikke lovet de Troende i denne Udtalelse af vor dyrebare Frelser.

Apostelen Jakob fremholder denne hellige Ordinance paa en klar og tydelig Maade, og udtales sig meget bestemt med Hensyn til hvem der skulle udføre den og hvorledes den skulle administreres. Han siger: „Er Nogen iblandt Eder syg, han skalde til sig Menighedens Eldste, og de skulle bede over ham og salve ham med Olje i Herrens Navn, og Troens Bon skal frelse den Syge.“ Jesus Kristus, som har tilkjendegivet dette uskatterlige og almægtige Lægemiddel, har været nidskjær for sin egen Ære; han har ordnet det saaledes, at det aldrig kan administreres med den forsonede Virkning uden i hans Navn af de, som ere bemyndigede dertil, hvilket er et virksomt Forebyggelsesmiddel imod Alle, som maatte vove i hans Navn at efterligne det ægte, thi det vil slaa fejl ligesom det gjorde i Fortiden for Skevas syv Sonner. „Men nogle omlopende jødiske Bejværgere dristede sig til at nævne den Herres Jesu Navn over dem, som havde onde Aander sigende: vi bejværger Eder ved Jesus, hvilken Paulus prædiker. Men den onde Aand svarede og sagde: „Jesus hjænder jeg, og om Paulus ved jeg; men J, hvo ere J.“

Menneskeslægten — ligefra Evangeliets Vorntagelse ved Apostlenes Udryddelse indtil Evangeliets Gjengivelse i vor Tid — har været blottet for denne vor Frelsers forjættede Belsignelse, og Aarsagen hvorfor disse Tegn ikke har eksisteret blandt Menneskene er simpelthen den, at der ikke har været noget bemyndiget Præstedømme paa Jordten, ej heller sande Troende; thi dersom der havde været sande Troende, vilde Tegnene have været iblandt dem.

Efter Evangeliet Gjengivelse i vores Dage taler Herren ved sin Djener Joseph saaledes: „Hvo, som er syg iblandt Eder, og ikke har Tro til at blive

helbredet, men dog tror Evangeliet, bør plejes med al Omhyggelighed med Urter og mild Jord, og det ikke ved Fjendens Haand. Og de ældste i Menigheden, to eller flere, skulle hentes, og de skulle bede for dem, og legge deres Hænder paa dem i mit Navn; og om de do, saa do de i mig; og om de leve, saa leve de i mig. Og det skal ske, at de, som do i mig, skulle ikke smage Døden, thi den skal være synd for dem; og Ve dem, der ikke do i mig, thi deres Død er bitter. Og efter skal det ske, at den der har Tro paa mig til at vorde helbredet, og ikke er bestemt til at do, skal vorde helbredet. Den, der har Tro til at se, skal se; den, der har Tro til at høre, skal høre; den Lamme, der har Tro til at springe skal springe; og de, som ikke have Tro til at gjøre disse Ting, men dog tro paa mig, have Magt til at vorde mine Born, og saafremt de ikke bryde min Lov skal du bære over med deres Skrøbeligheder.“ Saaledes er denne Gave — i Forbindelse med alle øvrige Gaver, Kræfter og Belsignelser, der tilhøre det evige Evangelium — efter gjengivet til Jorden, og de Sidste-Dages Hellige have formedelst Lydhed til Herrens Bud og Love modtaget den paalidelige Forjættelse, at Shydom skal vige og Helbred vende tilbage ved de Mænds Administration af denne Ordinance, som er bemhndiget med det hellige Præstedomme, forsaavidt at de Syge have Tro paa Gud og hans givne Løster, og det er i Overensstemmelse med den Almægtiges Bisdom, at det saaledes skal ske.

Der findes Tusinder blandt de Sidste-Dages Hellige, som kunne bære Vidnesbryd om, at denne Gave er blevet tilskjendegivet i disse Dage, thi Gud har, ved mange Lejligheder, udvist sin Kraft ved sine Tjeneres Administration; naar de have salvet de Syge „med Olje i Herrens Navn, og Troens Bon“ have frelst dem, ligesom i fordums Dage. Er ikke dette et af Beviserne for Guddommeligheden af dette Værk? Jo, visseelig. Men vil Verden i Almindelighed antage den Kjendsgjerning, at disse Gaver findes blandt de Sidste-Dages Hellige? Nej, thi ligesom i Jesu Dage, soge Menneskene at annultere disse Lærdomme, omendskjøndt Beviserne ere end saa slaaende.

Sidste-Dages Hellige! Grindre at disse herlige Forjættelser ere givne af ham, i hvis Mund der ikke fandtes Svig, og kom ihu at disse uskatterlige Belsignelser, ja, Alt, hvad der er godt, ædelt, dydigt og herligt tilhøre Eder. Bisdom, Kundskab, Abenbaring, Gaver til at tale i Tungemaal og til at udlægge samme, Gaven til at helbrede de Syge ved Salvelse med Olje i Herrens Navn — Alt tilhøre Eder formedelst Eders Tro. Sog derfor af Eders ganske Hjerte at saa Kraft over det onde og til at gjøre Guds Vilje; sog at saa Magt over Shydom og Død, indtil I have opfølgt Eders Skabelses Maal, og sluttelig formedelst Tro og gode Gjerninger saa Del i den første Opstandelse paa Tusind-aarets Morgen og Fylden af det evige Liv i vor Faders Boliger blandt retsfærdige og herliggjorte Væsener.

Tankesprog. Et Menneske behover ikke at søge Lejligheden til at vise Kjærlighed; den kommer af sig selv, udebliver ikke. Han skal blot give Agt, at Lejligheden ikke gaar ham forbi. Enhver Lejlighed til at øve Kjærlighed er en Livets Blomst, som kvæger Sjælen.

Korrespondance.

Stockholm, den 27de December 1890.

Præsident Edw. H. Anderson.

Kjære Broder!

Jeg sormoder det vil interessere Dem, at høre lidt angaaende vor Virksomhed i denne Konference. Søndagen den 23de November besøgte jeg Uppsala, hvor vi, i de Helliges Församlingslokale i Svartbäcksgatan Nr. 35, afholdt tre gode og velbesøgte Församlinger. Salen var smukt dekoreret og vore Venner vare tilshneladende meget glade for Besøget. Flere udtalte sin Glæde over Anledningen de havde at blive bekjendte med vore Værdomme. Den følgende Dag besøgte jeg, i Selskab med Eldste P. G. Janson, de Hellige i deres Hjem; vi fandt dem alle interesserede i Guds Værk. De Hellige i denne By udmarkerede sig særlig i Opførselsen af deres Pligter.

I Selskab med Eldste D. N. Stohl har jeg tillige besøgt Sorunda Sogn; vi afholdt fem Församlinger, og Mange lyttede til vore Bidnesbyrd med Opmærksomhed. Vi fandt ogsaa nogle Personer, der i det Forbigangne have vist sig som vore bedste Venner, at have vendt os Ryggen, og som et Eksempl vel jeg nævne en Herre (?) der gaar saa vidt i sin Brede, at han sørderiver de af vore Boger han forhen har kjøbt, ødelægger en Del af sine Möbler, mishandler og uddriver sin Hustru, og gjør saaledes sit Hjem til et Helvede baade for sig selv og sin Familie. Hvad kan ikke en Mand gjøre naar han ledes og regjeres af Mørkhedens Aander? Samtidig er det os en Glæde at kunne være overbevidste om, at der findes Mange i denne Egn,

som med Alvor undersøge Evangeliets Sandheder.

Her i Stockholm er vore Moder vel besøgte, særlig om Søndagene. Sex Personer ere blevne døbte i Løbet af de sidste to Maaneder, og flere af vore Venner besøge vore Församlinger regelmæssigt. Efter Julenotiden agte vi at afholde Bønsförsamlinger i private Huse, hvortil de Hellige kan indbyde sine Venner og Naboer.

Fra flere Gréne har jeg modtaget gode og opmuntrende Førerretninger. Eldste C. Soderlund skriver fra Westerås at Evangeliet nyder god Fremgang dersteds. Fem Personer ere blevne døbte siden sidst afholdte Konference, og Mange undersøge Evangeliets Principer. Eldste L. L. Nelson virker for Nærvarende i Uppsala og Eldste O. N. Stohl indtil videre i Stockholms Grén.

Med venlig Hilsen
Deres Medarbejder for Sandheden's Sag,
A. P. Anderson.

Kjøbenhavn, den 22de Januar 1891.

Præsident Edw. H. Anderson.

Kjære Broder!

Det vilde muligvis interessere „Stjernens“ læsere at høre lidt angaaende Stillingen i Kjøbenhavns Konference, hvorsor jeg sender Dem følgende Linjer. Med Hensyn til Kjøbenhavns Grén kan jeg sige, at Udsigterne for Evangeliets Fremme ere lovende, idet vi have mange gode Venner, som autagelig i en nær Fremtid vil forene sig med os, og begynde at vandre paa Livets Vej til Frelse. Bore offenslige Församlinger,

der afholdes regelmæssig to Gange hver Søndag samt hver Torsdags Aften, ere særdeles vel besøgte af baade Hellige og Fremmede. Til de Helliges Ros vil jeg sige, at de ere flittige til at besøge alle vores Mødre. Vi have ogsaa oprettet en Engelst-Skole, inddelt i tre Afdelinger; Eleverne møde til sammen hver Mandag Aften og Foretagendet synes at interessere Mange. Kjøbenhavns Gréns Sangkor er i stadig Tilsyn, og vi har nu, uden Undtagelse, det største Sangkor i Missionen. Dets Medlemmer ere ivrige og nidskjære i Opførselsen af deres Pligter, og bidrage meget til at gjøre vores Førsamlinger interessante og opbyggende, og da Erfaringen har lært os, at vores Zions-sange vil undtiden gjøre ligesaa meget Godt som en Mands Tale, vil Gud visseelig belonne disse vore gode Brodre og Søstre for deres Opførelse.

Den 26de December sidstleden havde vi en særdeles velykket Julefest for Søndagskolen's Elever. Et prægtigt Juletræ var anbragt i Midten af Salen, og omtrent et Hundrede Born tog i Ring, marcherede omkring Træet og sang deres Julesange osv. Man funde paa deres Ansigter je Smil af Glæde og Tilsfredshed, og særlig naar de fra Træets rige Udstyr modtog hver en kurv, fyldt med saadanne Goder, som Born almindeligvis sætter stor Pris paa. Alle Eleverne erholdt ligeledes en værdifuld Gjenstand. Søndags-skolen, under Eldste C. H. Hütteballes dygtige Ledelse, er i en trivelig Forsatning, og jaavel Bestyrelsen som Skolens Lærere og Lærerinder fortjene i Sandhed alle Forældres Tak, for den Opførelse som lægges for Dagen for Bornenes Glæde og Opmuntring.

Der er, foruden Kjøbenhavns Grén, fem Gréne i denne Konference, i hvilke ti Missionærer fra Zion virke for Nærvoerende, men der er tilsyneladende ikke særlig gode Udsigter for Evangeliets Fremme. Herrens Ejendomme have virket og prædiket mere her paa Sjælland, end noget andet Sted i Skandinavien, og mange af Eldsterne møde den Udtalelse af Folket, at de ere vel bekjendte med hvad som i Almindelighed benævnes „Mormoniømnen“, og ønske ikke at vide mere om den end hvad de allerede ved. Men det er dog muligt at Herren endnu har mange af sine Born i disse Gréne, som vil komme til Sandhedens Erfjendelse, og det er deraf ret at Missionærerne arbejde med utrættelig Flid, thi vi vide ikke hvilke Uelsignelser, der muligvis vil folge vort Arbejde, endskændt vi ikke for Nærvoerende kan se store Frugter af vores Bestræbelser. Den Sæd, som vi have udsaat, vil maa ske komme til at volse og bære Frugt; imidlertid kan Enhver troste sig ved Apostelen Paulus' Ord: „Jeg planede, Apolos vandede, men Gud gav Væksten. Saa ere nu hverken den Noget, som planter, ikke heller den, som vander, men Gud som giver Væksten“; dog siger den jammie Apostel: „Enhver skal faa sin egen Bon, efter sit eget Arbejde.“

Missionærerne i denne Konference ere i Almindelighed virksomme, og deres største Ønde er at virke for Sandhedens Udbredelse og Menneskenes Frelse, og mit Haab er at de maa se Frugter af deres ødle Bestræbelser.

Deres Medarbejder i Kristo,

A. S. Schou.

Forældres Pligter til deres Børn.

(Af Ad. A.)

Der er mange forskjellige Meninger angaaende den bedste Maade, at opdrage Børn, men der findes muligvis kun en Mening om, at det er Forældrenes Pligt, at gjøre for Bornene hvad, som vil bidrage til deres største Gode. Aarsagen til at Opfattelsen er forskjellig om den bedste Maade, at naadette Maal, beror paa forskjellige Anskuelser om hvad som er ret, samt muligvis ogsaa til en stor Del paa enkelte Omstændigheder, hvorunder Bornene opdrages. Men der findes dog nogle almindelige Regler, som paahvile Alle at iagttaage, nemlig: Bornenes fysiske, intellektuelle og moralske Udvikling.

Naar Barnet bliver født, er det svagt og hjælpeøft, men dog, om det fødes levende og er begavet med fysisk Kraft vil det udvikles og volse i Storrelse og Styrke. Herren har nedlagt hos Mennesket et Begjør efter at værne om disse anbetroede hjælpeøje Bæjener, men det er dog nødvendigt, at ved Fornuftens Meddelelse lære at forstaa hvad som er bedst for det foroniske Resultats Fremme. Naturen har forordnet den bedst passende Diæt, som om den efterfolges skal nødvendig befordre fysisk Udvikling, men vi finde, at Forbrudelse ofte foretages mod Naturens Forordninger, hvilket da altid medføre Pine, Sygdom og undertiden Død. Der findes ogsaa andre Ting end Diæten, at tage i Betragtning, hvilket desværre alt for ofte forbis, i Sædeleshed blandt den saakaldte fattige Klasse. Vi hentyde til friß Luft og Renlighed. Der siges at Renlighed er Dyd, og vi ville tilfoje at den for Helsbreds Opretholdelse er en Nod-

vendighed. Det er Modrenes Pligt, at ofte, ja dagligen i Barnets spæde Alder vase dets Legeme, saa at Porerne maa holdes aabne, og endvidere saa ofte som muligt, altermindst en eller to Gange om Ugen bade det, hvorved Forsigtighed maa bruges, at ikke behytte særdeles varmt Vand, indtil det bliver stort nok til selv at passe disse Ting, og da lære det, at forståa Nødvendigheden deraf. At daglig Infste Værelserne, som beboes, og særlig Sovelkammeret, er en Ting som aldrig bør forsommes. Friß Luft samt Sæbe og Vand ere de bedste Skønhedsmidler, og om Forældre ønske at se deres Born med Sundhedens Roser paa Kinderne, saa ere disse Ting ubetinget nødvendige, og det er Modrenes Pligt at efterse at disse Regler iagttaages. Og lad os i Forbindelse med det Foregaaende sige: at de samme Ting ere ligeaas nødvendige for Forældrene selv at iagttaage, thi virkelig Helsbred og Livskraft kan ikke nydes hvor friß, usørpetest Luft ikke indaandes og legemlig Renlighed ikke raader. Disse Ting ere værd at ihukomme, og Intet betaler sig bedre end at praktisere dem.

Om Bornenes intellektuelle Udvikling kan visselig ikke nogen bestemte Forstrikster gives, paa Grund af Bornenes forskjellige Evner at opfatte hvad som de blive underviste om. Men det paahviler Forældrene at efterse, at Bornenes Jagttagelses- og Forstands-Organner udvikles, hvilket lettest sker ved at drage deres Opmærksomhed hen paa de mange forskjellige Djemed som forekomme, i baade Smaat og Stort, samt paa en Maade som kan opfattes af

Barnesindet, forklare Aarhagen med enhver Ting, og altid være forsigtig ikke at sige Noget, som man ikke selv er aldeles vis paa er af den virkelige Beskaffenhed.

Nødvendigheden af sande Begreber fremkommer tydelig ved, at Menneskets Handlinger gjennem Livet, og dets Opfattelse om Ret og Uret, angaaende aandelige saavelsom fysiske Ting, bero paa de Indtryk som det som Barn har erholdt, og om det senere finder, at dets Fdér ere fejlagtige, saa udfordres store Anstrengelser, for at kunne bortlægge hvad, som er blevet indplantet i Barndommen, og helt at kunne forene sig med de nye Ansuelser, som For-nosten bevidner at være sande. For at Forældrene maatte kunne opfylde denne Pligt, er det nødvendigt at de selv udbille sine Forstandsorganer, og fra troverdige Kilder indhente Kundskab, samt tilside sætte al unhyttig Læsning, som ikke leder til Undervisning. Giv til Børnene lærelige, men dog letfattelige Bøger at læse, saa snart de blive store nok til selv at kunne reflektere over hvad de høre, se og læse.

Barnets moralske Udvikling er noget, som desværre i mange Tilsæerde forbises, og dog er den det vigtigste af Alt, thi derpaa beror ikke blot deres Lykke i denne Tilværelse, men Folgerne af dens Udvikling eller Forsommelse strække sig hinvides Grænjen af denne Tilværelse og ind i Evigheden, hvor Alle skal er-

holde Belønning eller Straf i Forhold til deres Gjerninger her i Livet. Det er visselig sandt, at Enhver har sin egen frie Vilje, at gjøre hvad de behage. Men det kunne dog ikke benegtes, at den moralske Opdragelse i Forældrehjemmet har en stor Indflydelse paa Menneskenes Fremtid og deres Opførsel mod Gud og deres Medmennesker. Det paahviler alle Forældre og særlig blandt de Sidste-Dages Hellige, at alle-rede ved Børnenes spæde Alder begynde at undervise dem om Guddommen, og om Guds Kjærlighed og Onsorg for sine Born, samt at samle dem med til Familjebon, og tillige lære dem selv at bede til Gud om hans Beskyttelse. Og naar de begynde at fatte mere, da at forklare for dem den store Kjærlighed, som Jesus har vist til os ved sin Forsoning, og endvidere at undervise dem om Saliggjøressens Plan. Disse Ting, naar de ere plantede i Barnesindet, blive rodfæstede der og de bare i Almindelighed gode Frugter. Men det paahviler ogsaa Forældrene, med Kjærlighed at vaage over Børnene, samt efterse, at de ikke saa Anledning til at omgaaes daaligt Selbstab. For Børnenes moralske saavelsom almindelige Udvikling bør Hjemmet gjøres saa behageligt og tilstrækende som muligt, saa at Børnene maa kunne finde et virkelig Hjem, hvor Dyd, Renlighed, Intelligense, Kjærlighed og Gudsfrøgt raade.

Tankesprog. Jeg kan jo ikke ved egen Kraft vogte mig for Fal'd, beskyt Du mig derfor og stil dine hellige Engle ved min Side, at de maa bevare mig paa alle mine Veje, at jeg ikke skal støde min Fod paa nogen Sten!

— J Kristus er Døden ingen Død, men en Dør, en Indgang til Livet; ikke skæffelig, men venlig, ikke hæslig, men herlig, ikke bitter men sød!

Menneskets Længsel.

(Af Aug. S. Schon.)

Mel. »The children are praying for me.«

Ustandselig fremad er Tidernes Strom,
Og Livet at ligne vi kan ved en Drøm —
Et „Fata Morgana“, et Shn som forsvandt,
Før Virkeligheden tilfulde oprandt.
En Draabe i Havet det lignet jo er,
Vi komme, vi gaa, og vi sees ej mer’,
Og Lyset udslukkes, som for os var tændt,
Bor Rolle er spillet, Programmet er endt.

Kor:

O, stræber bestandigen frem,
Ja, længes at naa til det Hjem,
Hvor en Plads og en Krone beredt er for dem,
Som vandre trofaste paa Guds Beje frem.

Endskjønt vi vel vide, at saadan det gaar,
— Fra Barndommen fremad til Alderdoms Aar —
Der altid er Noget i Fremtidens Skjød,
Som foder vort Haab og Forventning saa sjød.
Vi længes for Meget, dog vi ikke veed,
Maaske vil det bringe os Sorg og Fortræd,
Og øste, da Ønskerne bliver som saa:
„Blot vi kunde Bejen tilbage nu gaa.“

Som Barnet der ønsker: „o, gid jeg var stor“,
Og tænker i Fremtiden Ylkke blot bor;
Men øste naar dette Forsonede kom,
Det findes at være en Glæde saa tom.
Naar Alderdom kommer og Shgdomme med,
Man længes, dog slet ikke rigtigt man ved,
Men Mange, da ønske: „O! var jeg blot ung,
Thi Livet mig synes en Vyrde saa tung.“

Saa øste, naar Nogen paa Bjerget gaar op,
De længes at naa til den højeste Top,
Der spares ej Kræfter, ej Vilje og Mod,
Og Toppen den naaes, hvis Lykken er god.
Men snart har vi seet, og ønske os ned,
Og male i Tanken et langt bedre Sted.
Ja, altid en Længsel opfylde vort Sind,
Den sværmer omkring, som en ustadic Bind.

Der findes en Længsel, et Haab som er ret,
 Naar dette man have, vi blive ej træt,
 Det findes i Ordet, som Skaberen gav,
 Og gjælder langt borte om Tid og om Grav.
 Det trøster den Svage, gir' Alderdom Mod,
 En Længsel, som virker at Enden bli'r god,
 Som fører os her gjennem Trængslerne fremi,
 Og drager os hen til vort Saligheds Hjem.

Derfor lad os længes til Herren vor Gud,
 Og søge at kjende hans frelsende Bud,
 Ja, gjøre hans Vilje og kjende hans Ord,
 Og vandre som lydige Børn her paa Jord.
 Naar trofast vi vandre til Vejen er endt,
 Med Glæde i Lyset, som Gud haver tændt;
 Ej svækkes vor Længsel, ej viger vor No,
 Naar kun vi standhaftige er i vor Tro.

Dødsfald.

Rasmus Petersen døde i Pleasant Grove, Utah, den 9de November 1890 i en Alder af 82 Aar 9 Maaneder og 12 Dage. Broder Petersen var en af de ~~m~~
 X første femten Personer, som annammede Evangeliet i Kjøbenhavn den 15de September 1850. Han levede og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig i Haab om en herlig Opstandelse. Hustru og fem Børn begræde Tabet af den Hensovede.

Inndhold.

Vydighed til Evangeliet bringer evigt Liv	129	Korrespondance	139
Bonnens Nødvendighed.....	134	Førelsres Pligter til deres Born	141
Ned. Num.: Hælbredelsesgaven	136	Menneskets Længsel (Poesi)	143
		Dødsfald	144

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Edward H. Anderson, Lorenzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (B. Petersen).

X lidtigen Kjøbenhavn, da han blev
 døbt af John E. Forsgren d. 21 Maj 1851